

Folketegn

O

Trosten og hans Drog.

I Borgund paa Søndmøre, fortøller man, var Engung i gamle Tider en Trost, hvis Navn, derovs Jagtthor glimter. Hans Skalk var vort i høieste Grad Troggjernig og forsønde i enhver Hønsønder, saa at naar det gjaldt om affære og sammenholde Tøng, var det for ham det samme, enten det var paa et Øst, eller i Østbare Viiv. Hans Levetid maa efter al Sandsynlighed, haarsfuldt ind paa en Tid, for end Trostene blev forbudt at gifte sig, var det et mindre ukuelighed for, at han har levet efter at find Lovens blev ophævet. Nok er det, han havde en Son med hvem han havde faaet en Datter, som ogsaa omdaltes i dette Tegn. Trostgaardens Jord var liden og ubetydelig, efter som Gaarden Borgunds Rykbarre Areal, paa den omhandlede Tid, oplagtes for det meste af Kjøbenhavn og langelig Folket Højs, der altid havde et blymsig Aand, som dog her og her i Trosten har en Drog, men det var som oftest venskligt for Trosten og sine konge og færdig Drog, der var ham i Et og alle, efter Gode. Det var Trostens Hensigt, for at spore paa Tøng

Blodorn, at Drongen skulde dele Long med Datter hem,
og for at vore sikker for, at ingen Ubhaglighed skulde følge
efter et færdigt Parllie, var det af Vigtighed for hem, at
finde end Drong der var gjeldt, men det var et Lystkædet for
Præsten at finde en færdig, og ifor var skelligt at finde iden norde-
le Omegn, hvorfor Præsten blev nødt til, en vakkor Dug, at
give sig paa et Sted ind over Landet, idet norvæte Jæmmer.

Den Præsten havde gaaet en Stund, midt i hvar paa sin Vie,
id paa en Eftersmidgen, en fromm Person, og efter at se hem
i hvilket Løb hvar under, fortæller Præsten, iden nager vidne om
føle i sin Tule, at hem bliend ind over Landet gjeldt ikke
mere eller mindre, end at hem vilde længe sig en færdig Drong.

Den Fromme sagde, at hem netop udførte Dug et id paa sin Vie,
i Hensigt at faa sig tjente. Det var et stort Lystkædet
for os begge sagde Præsten, i Tule at Du vil bliu min Drong,
men, lægde han til, jeg behøver nedst en Drong som et gjeldt
jeg sagde Præsten. Den Fromme lo Præsten lige i Jæmmer, og
spurgte hem, hvorfor? Jo sagde Præsten, det er min Hensigt
at min tjenstedrøng skal dele Long med min vognne ugifted Det
her, og for at forvælgge nogle senere Ubhaglighed, vilde hem ned-
st have en færdig Drong der var gjeldt osv. Den Fromme
do færdig, som ventelig, og fandt var, at hem i hvar iden

Der Kædet ^{sig} (er) seer en Operation, og som Folge her af, blev han ik-
ke bleit Trosten Drog. Nu skiltes de, og Trosten og den Frem-
med gik hvor sin Vil. Den Fremmed havde ikke gaaet langt
for end det vandt ham i Hæd, at det skulde være usigt, om han kunde
de Trille Trosten, og i Længsel Fast omgik han sin, og som
ham faaledes i alle sine Nid. For at Trosten skulle gjen-
kjende ham fra forrige Nid, fortæller man, at den Fremmed
denne Gang havde gjort sig i kjendelig ved, at han selv havde
Reiset fra sig, selv vandt om ad skellige Kløvsplæg, saar at de
han nu igjen midt i Trosten, ventog denne ham for en anden Per-
son, og den fra forrige Nid. De alle endes uflaede saar nyt
gjensidig Kjendskab, og den Fremmed spurgte Trosten hvor han
ville i Vil. Denne sagde som sandt var, at han havde ejult
om at linge sig en Quæddrog. Den Fremmed sagde, at han
nettop nu var ind og forstod, for at sige sig en Tjeneste, og Kædet
leede han til, jeg kunde saar tjene Trosten, saar Kædet han vist
ei ønske sig her i Væden en større Ligtte indseer. Se, sagde Trosten,
at du gjældet. For Gud bedrøm mig saar vist, sagde den Fremmed,
det at Kædet af sig for, jeg er indvorn i den skribelige Forsetning
som Trosten spurgte om. Se, siger Trosten, der er det ingen Ting i
Væden for at du Kædet var min Drog, og Forligsmålet blev
effektet, saar bestod ^{at} Drogen en aflald Dug skulde ind.

findt sig i Tjenesten i Postguarden. Nu tog Fæstten hjem
tilbage til Postguarden og forlukk til sin Son og Datter,
at han havde faaet lært sig en Song, som nok skulde være i
Bifidelpens id sinen angivne Egenskaber, som de ønskede, og
at han skulde være Song med Caroline, jaaledes hedde hans Dat-
ter. Til den aftalte Tid, kom Songen, tiltraadte sin
Tjeneste Son med Caroline, og nu gik det nok ^{for} godt
med Forholdet mellem dem for det Første, og da Caroline
blev ulykkelig og forfølelig med sin Songkammerad, spurgte
han Hans, jaaledes hedde Songen, om det var første hved
Fæstten, hvem Fader havde sagt, at han skulde være ejilvitt. Ja
Gædkerne mig svært sege Hans, begge Del er isid v. p. v. v. v.
Der ingen Maad for at faa Sengen i stand igjen, sagde Caroline,
Jo siger Hans, naar han har hørt Songen, saar er isid ingen ting
i Veien for, at Sengen kan blive god igjen. Songe sagde Caroline,
skal hvis vis skaffe liberi, nu du har vil afgive liberi.
2d Del, siger Hans, vill vis medgaa for hvis. Nu stjal
Caroline 2d Del i sin Faders Kjæmmer, og berod til Hans,
og denne loved hende, at inden sin stund skulde hvis i engre sin
Songen. Om en Maaned Tid isid efter, spurgte Caroline Hans,
hvoreder Sengen staar. Hans siger, at ind nu vil der behov 2d
Del til, for end Sengen kan blive i stand. Caroline tog at
der forlangte Sum af Faders Songe og gav til Hans, og nu

forfikkende hændelse, at Sagora, om en Maaned Tid ville
være i længere Tid. Caroline imidlertid med Longel og sin
bestemte Tid indløb, kien talte Sagen og Lyd, og endelig blev
hendes Gaster alle opfyldt, og Tolgen blev, at hun indsees Hv-
sten blev freigjommelig. Til Svangskule, dilette hun Longel for
Tuderen, men hendes Alvor blev derimod snart indviet i Hum-
meligheden, men snart kom det for en Dag, at Prosten og saa blev
opmærksom paa, at hans Datter med andre ord var beslægtet med en
slags Sydom, der hun forstod ham at blive saa tykommet.
Nu maatte Caroline gaa til Bekjendelse, og tillige at forklare
hvem der var Tuder til Børnet som hun gik paa, og der
derom Beskjeldning blev tillagt Prostens Drenge Hous, blev Pro-
stens Hous og Væd med Et optom, dels for at han havde nær-
ret hem, dels for at han havde besvaret hans Datter, saa at han tog
en Gjerdstok i sin Haand og jagde Hous af Posteguorden.
Der nu Prostens Datter saa at Hous tog til for Saget, ind-
vort Lovdel, strøg hun efter og raalte, "at hun vil have det Dou-
Xrie som hun kjøber for Sengen hendes Tus," Taster, der ikke vil-
de den mindste Besked om de Ting, eller hvortil de Ting hun
vordt brugte til, had hend, at holde almind og lavt Skitsmod og
sige sig til, med det hjælp ikke, hun forfulgte hem iuillene, men
der var Tuder for, at hun vilde naar ham igjen, og skulde dette ske,
saa kunde hun vente sig en god Tjydel af hem, thi Caroline var
iuillene stot og for af Lyd, men hun havde ogsaa Prosten der efter.

Da nu Caroline ved sin gjalugne Kæde efter Hæren, om,
at hien vilde have det omtalte Contrat tilbage, var Kommanden
næsten indsejlskommen, seer hun sig ind i enden af den lit af flippo
fra Legion, end hun tog en hvid Tæppe op af Lommen sin, Kædet
den hvide Stærke, som læg det over Vægen, ind hun seer det
hvidt Contrat sit da, men ind hien gav sig i Ford
med at søge efter den hvide Ting som hien seer at Hæren
hævede Kædet bort fra Vægen, fik hun en Anledning til at tage
Fligten inden videre Forsølykke, men Caroline søgte fremdeles
efter den omtalte hvide Ting, som efter et Sundsynlighed men
hævede fandt den i Lægen, og gjemt sig mellem de andre Stene, og seer
den ^{og} Kommanden sin. Medens at Caroline seer
for sig søgte efter den tabte Ting, kom der nu samme
Vægen, en reisende Mand, der hævde mere at søge for at være
en Bøller, end en almindelig nager blev Bestilling, da han saa
at Troste Datteren, som hun god Kjindte, leede og læstede og
gav hende i Lægen, spurgte hien hende, om hien søgte efter noget.
Hien seer, at hien søgte efter Contrat som hun Hæren
Lægen var Kædet fra sig her. Den Reisende nævnte det
i alle sine hvide mænge. Gang Carolines Mand, Troste søn
hævede pittede et ud i hien fulten at hævde, at det var det
Eneste hien Kædet gjengjald som for et færdigt Godt, var, at
han Kædet nu var hien behjælpelig ved, at hien fik tabte Ting
tilbage. Efter at den en Stund tilfornem for sig var hende

sig
den
han
hien
fien
men
ind
hien
det.
at
at
og
den
sig
og
for
til
til
den
exp
for
vle
seer
at
lig
for
for
til

fygt efter sin kære Tinga hendes, blev Tigen med Et vud, at
Mamma hendes søn og lille Pige og søn, seer ud hans lyste Dile
kangjete og var fjertig i Dagen. Jæst som hæn blev vitter, var, sig
hæn i Tingen med begge Hænder, ind hæn seer, at hæn havde
fjænt ^{dit} Donniet hæn fygt efter, og i hæn seer hæn et Ordfuld
men idet samme tid, seer begge over end, der med i Læse, at hæn
end og hæn over seer. Hæn skreg og hæn jæmred sig, men det
hjælp ikke, hæn holdt det Tigen hæn havde seer med begge Hænder.
Det. Nu nu Forstedatteren omfjær som vil sin Overberoving,
at hæn ei seer ingen at hæn seer hæn behvde Tingen, idet
at hæn end aldeles blev komlost, opgar hæn til sine Forfjær
og forlor Mamma efter at hæn havde givet hæn et rigtig Spark.
Som hæn end for hæn i Tigen, at efter at hæn var kommet
sig lidt til Krofter, efter hæn Basketag, faldt hæn sig i smuttet
og hæn seer hæn til at gæve, og faldt hæn sig, for det første
som til hæn i Tigen, hæn hæn faldt i hæn hæn, og hæn hæn
til hæn end i Huset for hæn sin Waaskjæbe fra fjær Dug,
Til at til hæn for sin fjær hæn hæn hæn, var hæn end seer
seer hæn, en stor Skjæbe, det seer hæn hæn hæn, at hæn
erfuld, og fjær hæn hæn hæn hæn, og hæn hæn hæn hæn
for hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn
solia bestyrker hæn hæn hæn hæn i sin Tigen, at det var meget
seer fjær, at hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn
at Tigen sin hæn hæn, læse over hæn i hæn, men, at det end
lig, seer hæn hæn, er en hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn
Det hæn, nemlig i hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn
hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn
til det gæve hæn hæn, men hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn hæn

Tolya blev, at hun blev kaldet, især blev ham Skolei ulve-
les indflid. Til et Lykke kom hun en lidelig eller organisk forbi
en Gulge, hvor en Skolei var, og da hun havde mistet nye
Skolei pæd, fulde sig alle under ind, at søgte hun kunne se at
dise af, og dog som selv i Brug. Den fjerde, fem gjord, men da Ty-
van havde hængt sig i Gulge, at dog om hun havde gaaet fra
vidt i Trossen, og da hun skulle drøkke i Skolei-
ne fulgte Benommen. Det var lillige storke Frostre, som
at Skolei var frøsel ferd til Benom, og at fæd skille dem
ad, Kunde iske inda vid en varom Skolei. Den arme
Mund var iske ad, og som i den Højskole. Nøtte Stul
tog hun Skolei hvor en sig Skolei som hun viste havde en
stor gjeld Skolei. Manden havde Skolei med Ben-
i, men, iske stul ad, som ^{ind} hængt med gennem Skolei-
av. Bemeldt Skolei var og som bekjendte for sin Vidom,
i flere Retninger, Sealer for, sammen om hem, at hun af
Eno Linde heft i en bleant Flasker, Kunde hem se om den som
havde leedit Linde var besvungen, enden det var Folk eller de,
Jee man seestod og som, at hun af Linde sealer Kunde
for indige hvad Skolei den Besvungen gik om v. s. r.
Den nye den arme Skolei for, tillig sin Vaar, og tillig af hun
havde Skolei om at hun var blevet med Barn, fæd
Skolei den Gjone, at den Skolei nok kan give hem
den forlangene Oplysning, naar, hem for Linde, af fæd om den
sk. Nu lad Skolei sig Vand i en Flasker om Aftenen,
for at vise det til Skolei om den. Skolei sig
i med Linde, efter Skolei, at fæd om Nette fæd

eller ved Cuxen, for at hær Künig saa uprømt hær Strøter
med Rønne i, sjuu at hær om mælig Künig sjuu skildt som ud.
Sindertid hærde Strøter anders Tjener spillet Gaardene et
Tids, som de virkelig bürde vore dragne til elopvar for. Dokens
som om lig sjuu er det Künig Rønne, og i det sjuu hær de
ledet om de hærde Tjener som sjuu skildt Rønne, lader sjuu Vand
i Flusken, og de Flusken med Rønne i, om de sjuu blev
vist Strøter under i Gaardene om og hær Tjener skildt Omsvar,
og skildt hær sjuu ud for Landet, at som sjuu hær lader
dette Vand sjuu sig, og som sjuu med om sjuu skildt Omsvar.
Den om de Gaardene blev sjuu rent for skildt, og det Rønne om i
sjuu skildt, og sjuu i. At hær var sjuu sjuu med et Bura,
var dog sjuu Tug, men at hær gik sjuu med om Flusken, var hær
i hær og i hær. Hvorledes det gik Gaardene sjuu, Rønne
i sjuu, og de sjuu begyndt en Læknings i om i sjuu skildt
om sjuu, eller ikke, Rønne jeg i sjuu.

Gjeller John.

John hedde en Gaard, der Engang lader sjuu Gaarden Gjelde
eller om sjuu sjuu Gjelde, i sjuu sjuu sjuu sjuu sjuu
sjuu. John var Gaard sjuu og som sjuu sjuu sjuu sjuu
at sjuu sjuu sjuu og sjuu. En Dag, sjuu sjuu, om
sjuu, som sjuu var i sjuu sjuu sjuu sjuu, skildt
John i sjuu sjuu for at sjuu sjuu sjuu sjuu, og de sjuu i
sjuu sjuu sjuu, gik John hele Dagen sjuu sjuu sjuu,
og sjuu sjuu. Sjuu sjuu sjuu sjuu, efter at sjuu sjuu sjuu
og sjuu sjuu sjuu sjuu. Sjuu sjuu sjuu sjuu sjuu sjuu
sjuu sjuu sjuu sjuu sjuu, sjuu sjuu sjuu sjuu, et sjuu

for her sig, saa den ene Side af Niem. John viste godt, at det var
ingen Dolk som saa den anden Side Niem have op til det, var,
som uendelig nøglering efter at have beskudt om dette Land, der
tilbragte hans hele Opmærksomhed. Efterhaanden som han kom
Løst, var mere hørde han, iallem et Menneske tale, men han saa
og saa, at Nogen led og ofte berog sig for den. Nu tog han
ikke i Betragtning at den var lig med den led det, hvor den
endnu blivde hørte, og da han kom ind blev han nedforment paa
hvad han her skulde blive vid til. Han saa det mindst om en
opgjord det, omtrondt 10 Mennesker at blive sig i Gæst, en Mand
gik med en stor Polokant i Haanden med Drekket, og en Kone
med en Kæde hvoris, som det forklarede, var store Fortragede,
hvoraf de trekkede de øvrige af Tolget. John saa snart at det
for Folk meget mere Folk fra Amorsøerne sig ved at tale
seg om, viste her, at det var i hele Amorsøerne paa den ene Side
X siger Polokant som denne X sig Folk drak op, og derfor var
det for John ~~en~~ en opgjord Sag, at ingen af den Folkene, hvortil
han selv hørte, var ikke saa den anden Side samlede ind i Skag
og Elv, gjorde op til og ind i Drekkende, som det var Tilfælde.
John viste ikke Brød af, for end det forkom ham, et her var
Kommet med ind i Kæften af Tolget, og ud sig blev hel nøg-
lering ughel opmærksom paa ham. Manden med den store
Polokant lod ~~at~~ han Drekket af den, men John afflag Tilbært
for det for. Endelig blev han vist at modtage Kanten for at drick-
ke af den, han sad endnu paa Hesten sin, alled som han kom til

Stedet. John m. d. u. g. Löb Rumba med Dickhen, og de kom
ved Læng, men dette blev holdt ind med begge Hænder, men isteden
for at have Kænnen og Løb eller andet, havde de her og der over
sig Hoved, saa at Dickhen spillede bag om Hæsten, og man
kun forvile sig hvad slægt Dickhen var i Kammer, thi nogle
Sædvaner spillede paa Hestens Bug, hvorledes Hæsten og Hoved
Læger holdt. Men det summe at John slug Indholdet i en af Kam-
meret, beholdt dem ind, og saa Hæsten at Ræp, og af Sted gik
det i fligende Stort og Dolget efter. De her havde været en Stund
med efter Daler, var det paa id hangende Hæsten, at de Underjordiske
havde været John, men ved forn det vist, havde han et Raab brødt
i Læng, som han godt skjænte var en Læstetrost, der færdigst
Løjohd, Højlejohn, ved paa etys og ikke paa et Løb, saa skæ-
der sig ikke Trold. Indsummen var han kommet Kænnen Løb en
Kug og et, og nu ved han lige ind paa etys, og Troldskabet og
Dolget var forsvundet, men Löb Rumba beholdt John, og der blev
i Læng Tid vedt oppebevaret i hans Stumili paa Højle, og omme
stede er den det end nu, paa den Dag.

Jacobs Bændelid.

I mine forskjellige trykte Folkesaga, Sag 99, har jeg kun
løstlig omtalt Trolden i Højvænnsfjord Her: Jacobs og hans
iendrebare Löb Rumba i: p. v. med det Tilleg, at Læng om ham
er mange, og nogle af dem, tager jeg ikke i Betænkning her at
de anføres.

Her: Jacobs Jensef Bændelid var en ung Mand, der han i

herfor blev det en Nat en stor Alrum i Stuen, alle Døve Hørens
op pæen en Gang, og et hid og der Spiegel som ind i Stuen,
jeblikken til Døbefunter, gav dem 3 Sæg, og ingen havde en
gen Aalhorn, et hind Spiegel og en Trøst, men Bøven Elis
bet anseette endnu, i Holmørke, samme Nat, hvor Døbefunter
tilbage til Kirken. En hvor som Kom for ham, nærmere af
ham Vred, men især var det hans Datter som var udsat for
Uenighed, han vidste ikke seer hvad Aarsag han mest
skælvte sine hender, det ind og ofte, og han var bleven hvid mitom
Natten og blev hvidt og gævnen i Kirken og hente ham eller be-
gen heere, v. p. v. Det var ei ellers frit for, et Almuen morsk,
der, at der foregik et skillest som sig i den seer, et Trøst
var stort nok i den forte Kunst, og et her stod i Forbindel-
se med ham Gummel, Orill, fund, at her havde Fortælling
hvori han kunne bære sig og bære Datter, efter Næst, men
allejvot, vaster sig i Hishier med Trøst, blev et Almuen, og
fra Sæg, og der her endelig tilfældt gjorde sig skæde i en stor
Voldshandling, hvor Almuen Tealmskighed og seer en Com, og
K Menigheds Vedretted, med ham, i forjend et beud.

I Hjørring, hvor Kirke var seer den Tid en Klokke hvis høie
Klang hørtes over en Alid op i Duler, seer den Kilde Almuen
sammen til Kirkestøvet, men seer liflig Klang, Kinde Trøst
ei fordrage, men var en fund Livsplej for ham.
En vakkert Sæg tog Trøst en Hæmmet med sig op i Tealmsk
og flage sig borte den tykke Velt, som til dem Kirke, gik
seer Klokkeren, og der den var en Gæddesjætte, eller

Realde vinet, brænt den i 2 Dele, og var den da udløst i
sig. Men nu blev Trosten udløst forskrokket, lød skide
ig ind for det Trost, og der blev neste Døndag meente til Herke,
og efter end Guds tjeneste brænte den frem i Nordvind, for
Almuens, lofte og stort Dølvreges hiel i Vinet, og fuge,
Denne Realk skjenket jeg til Hjørningens Kirke, og alle som
dricktes Vin af den, skulde ikke dø for Bly! Nu var Her. Jucold
nogle Ager et fægtmødt og godligt Menneske, men hans Vin
var ikke her, thi det var end ikke lenger for end da neste sig pæunt,
og nu tog Almuens den Beslutning at klege til Biskop i Aarhus
Møller, og denne Kom hjem til Hjørningens, for at undersøge
Forholdene mellem Trost og Stolk. Her. Jucold viste godt at
mødte Biskoppen paa det venligste, og blev det da bestemt end
Døndag, at Trosten skulde aflægge Tove for Biskoppen, og da
denne, tillige med Almuens, var den bestemte Dag, var samlet i Kir-
ken, var Trosten ikke afstod. Der blev spurgt og sagt efter ham,
leede ind og ind, men han var og blev borte. Nu lod Biskoppen
Kaldet for Trostens affjære, og blev i den sig selv paa, at hol-
de om Tule fra Cordona, med under Slutningen af det første Vord af
den gamle Salmen, for Kirke Dora op med hvidt Brag, og Her.
Jucold Kom ind i fuld Tørklædning. Han besteg nu Trost-
stolen, og ind i sig af Biskoppen et Cornu et tule over, og nu
indvirkede hans Beslutning saer greit, at Biskoppen sad lige
som forstent, og saa den Dag, hvor der ingen ud næst nogen stas
Kleg mod ham, der der i blev Tule om nogen affteller, men

meget mere end jeg forfattede. Endelig blev udsæet Herr Juvén
fensjer Bunder Lær Legemsprofet i Odense, hvor Lær flere
Aar foran sig, og havde før en Lærstue, indtil han døde
Aar 1733.

Erindring

Efter at jeg havde nedskrevet Brevet om Trosten Bunder
Lær, blev jeg forstod som saa, at Magdalen Thomsen
havde omalt dette Brev, i sin Bog, "Billeder fra Vestkysten",
men da jeg forindfattede, at den af Blevet Lær i den et
Lønning til alle Thomsen Bøger, saa tog jeg ikke i Betænkning
her, at for alle Brevet, ved Lær med, hvor en indfødt Lær
indfjording, har fortalt mig

Christen Weellin.

Christen Weellin var født i Trondheim i Aar 1748. Læ-
de nogle Aar omkring Aar 1776 foran Smiths i Odense
som Bøkerør i Lindmose, giftede sig i Aar 1781 med
Abelseth Abelseth fra Odense i Trondheim, en Datter af Jørgen
Abelseth sammesteds, som om Abelseth Aar i min Person-
historie. C. Weellin kom, ved dette Giftemaal, til Bøkerør
af en alene Jørgen og Lær. Sin i end og blev
Lær i Odense i Odense, gjorde ham dog ikke nogen udfølgelig
bedrag af, men opstod dog Lær og Lær i Odense, idet
at han blev sig ikke Lær til at blive mere end nogle
Aar i Odense Lær, jeg blev Bøkerør og Lær i Odense
Lær ved at benytte sig af Lær og Lær Lær Lær Lær Lær

veer noorden van Groen. In een helv Tid, af 37 dees han brügte
og helvede Polvot Guerd, Rindomen ikke forarvise et han lod
vefferere en mindst Födel af Guerdas Heise. Men forteller,
seculder om Welling et han Engung blev vist til et bekræ-
te en ny Tid til Herleskulde, samt et Drängen hans
maatte arbejde en ny Trospær til Koffjæt, og disse Om-
kostninger betrugete Welling mere en ulmindlige Kostber,
hvorfor han, naar der der Kom nogen Fremmed til hem,
beklagede han sig for de høfte Omkostninger, ved et lavt
arbejde en ny Kald Tid, en ny Spær til Koffjæt vi pri:-
Der Welling seculder seered i Tjenestkoren, der tilleev han
seculder Guerd Polvot, veer han nu seculder, et han der
Londong, der blev seculder, hvor til han Tjenestkore, et
de iheller maatte forhøge Koren. Dette veer ifor Tilfö:-
det med ham Lildandinger seculder Guerdan Porth, hvilket Guerd
de indesten 200 dees blev tilhört et bekrætt. Otten, og bevede
denne seculder seculder ^{den} i det hunder Tid, ligesom Tilfödet er vor
Tid, betydelig Tjenestkor. Omkring dees 1800 blev seculder
den Fortskueing en ^{Lidomlig} ~~de~~ ^{de} ved Nuvør Bendigt et ny seculder,
der veer en driestig Mand i en hør Hensigt. Han veer som
mand og Hundermand. Nuvør nye store Bygning skulle opfo-
re, maatte Bendigt vor Offis mand i ender arbeidet, og det
veer seculder et i ender seculder, et han lod sig opmule iföde Legem

han beflutted, da han kom ind til Gaarden Steentue,
at tage over Tjeldet til Hornøtt, for at udflygge Bisp
hos sin gode Ven Overd Hamon, som der boede i Hoving-
dal. Bændigt Forthueing skulde fram dera, men sin Hest
og Elv, led sig ham over Tjeldet og lige til Hovingdal.
Sækkene vorden for Hvidspinetet paa Tjeldet gik det
nok paa godt, da der var en gammel brød Vei i den Dybe
Ane, men funder for hin Hvidspinet, fik Sibex en anden
Tone, idet der ei vistes det mindste spot efter Vei i Ane, og
denne var sine 2 eller 3 Aar, og det til kom ud Hester gik lige
ned paa allever, da der ei var forn det hvidt, Atij i Ane.
Da Vellin ei vilde med tage Forstating om at vordom
og sig tilbage til Steentue, medens man her i Duglyst for
sig, som fortalte man fram ud, men det gik sent, da Hest
tablev 1788. Tilflut blev Hester paa aldeles opgiven af
Middighed, at man ei kunde mere paa dem af Flokken, og
nu blev det tillige mørkt, og en tid Sækkene indfandt sig,
paa at det var et Landfjendighed for, at de ^{Rund} blivendte til at
overnatte der paa Tjeldet. Man nævner nu hvad det var
at gjør, og endelig kom man til den Beslutning, at Bændigt skulde
do erbiid sig ^{over} i den ovrige Tid af Tjeldet, og lige til
Hovingdal, og at paa begge Hestene til Hamon, tillige
2 eller 3 Dage, end nu samme Nab, for at isente Vellin
fra Tjeldet, men imidlertid, meente Bændigt gjove all muligt

for at leve med Vællin, medens han selv var borte. Det var en
stor Likk for dem, at Bændigt hændt lægt en liden Bille i Se-
den, og nu gjør de her istand en liden Bærhytte, hvor i Vællin
opholdt sig, medens Bændigt var borte. Ved Allidnets Tid kom
endelig den langventede Hjelpe fra Kongedalen og udførte Væl-
lingens hær i behagelige Opholdstid i Bærhytten, og af denne
sind i høderlige Ford, blev her siden seet skampfuld, at her udførte
men senere lyttede til Bændigt Portcheuings Plagemænd om hvor-
ledet Portcheuings hængte stuv i Portches Høj, men at de i hæng
red sig gjør og lude, idet Hønsønden, som de selv vilde.

Ole Strømfors Lunde

Omtrondt ved år 1424, opholdt der sig i Hjøbenhuon en Lunge
Kærl ved Navn Ole Strømfors. Han var først seet i Guarden Lunde
i Orskov, og som Tolg her af, Kærl de hæng sig gemmeligen Ole Strø-
mfors Lunde. I Hjøbenhuon hændt Ole, med sine Skjidsmand, vist
at gjør sig seer rigtig, at et temmeligt fornuende ugift Fru-
entimmes hændt lægt Olek til hem, og der Ole udfør uer den
største Lunge, idet han forger at se en stor Guard, Lunde i
Orskov seer Sundmit, blev Tolg her, at alle uer Nils Dutter,
Søulen hæng hin, ind gibe llytestruk med Ole, og nu leude
hæng megit flid i det her alle uer Tolg her, ind til at hæng
forger, at manatte uer hjem til sin Guard Lunde, for det, at
troffe de midreudige Tolg her til hæng senere Skomme. Ole
sind seer liden narret ind, det fra alle uer, det fra hæng Tuder Nils,
end lillige Skontant, eicullen til at bestid Hjem uer med, men
og seer til at sin orrige Lunge med, seer at hæng stendom sig hæng
Kærl med lægt sin Kong fra Hjøbenhuon. Ole hæng fast.

beten bestemte Tid, at hams Konvalescens skulde komme hjem til
Leand i Gorskoug, imidlertid foreblev hun selv uanfærdig ^(skillede) paa
Stedet i Gorskoug, inden at hvar snart bestemte Opholdssted, og inden
at foretog sig noget at bestille, i alle Engang at tage Tjeneste, men
levde godt og lykkelig, men som hams, som Kjærlighed med næste Sorg
at vil. Der ind led Liden af alle Tid, at Marie skulde
komme, benyttede huns Skib's lidighed lige til Borgens Sund,
og hvor huns fader en vel opligget Gæst, med rødmulde Kjøde, der
spurgte huns flidigt efter, om der var noget af hams Leand
Gæst. Endelig fik huns sporgelse færdig før, at huns Rom ind
til Gorskoug Hovedstaden, der den omspurgte Gæst Leand, hvor
at bemeldte de skulde sig, og hvor hun var fird, var der be-
lygende, og her fik huns endelig sin Aftemeend opspurgt, og fik
huns i Tale, men da den gamle Sammenheng med hams foregaa
Formidling af huns nu kom for en Dag, og huns lille
Rom ind Erfaring om, at de ikke Engang var Gid af en Høis-
nemodshyde, imfjerd om Gæst Leand, blev Marie som et vel
lynsleg, som ventelig var, men huns bar sin Skib med den
modighed, Ro og Lindighed. De levede et Par Aar som Indvorte
i Gorskoug Tegn, med en betalt vil, hvor huns med næste fra
Kjærlighed, og sette ~~skulle~~ skulde ikke huns vort fader
Lid, men vil sig det sig opført om Høisnemod's hille paa
Gæst den Marie, som var den, hvor de boede, men her fristes
Marie en Rummerlig Tilværelse. De fik flere Børn, hvor af
Jeg vil kjende kun 2 Sønner, der havde levde og, og var huns
men her Fortælling, liggende til sammen en liden Bred, sammenfald
de en af Fornagler, inden at der fandt en eneste Skjæl i en, der

sees ufugelig Klage herifra, til den Affværende Højesterede i
Höfvarhus, med Voldkomne Dommen her oppe, men det frægtede intet,
Det bedste Trodsmod Opror, naar Klagen med blot et Pundhed gæve
sige Løst. Alen Reed Dødsfald er ændret over ved den fattige Almuen
i Lindmön, under færdvare Sibstende sigle efter Løden, i Hensigt
at afsjette etægt, og af seer sig foligjort fra Toldkommen, men
ligeve ofte var disse Løden er bestjet af den færdige Løden hvor af-
ter men skælvende hændte, i færdvare Tilfælde, idet at den færdige
Bondeffet nedurvet Tradition, træder, at i Voveretten skælvende ejön Lø-
ffegt, med som Tolg her af, Rom men som oftest tilkort. -

Om færdvare Bondeløden var ovennævnte Resmus Resmusen
ikke blot seer Hæren i Lindmön, det Løden er bestjet af
Det 17de århundrede. Tegner fortæller, at Resmus ikke blot
skælvende forud i flere etægt i Løden tjenste med i Svamusk,
og efter Hjemkomsten til Lindmön hvor han Boster seer Løden
regjærdet ikke blot seer bemeldte Hæren, som seer som Løden
not, hvor Kommanden til. Her seer sig Boster, optraadte Res-
mus som Leder af Almuen og bestjet med Gørdheden, med stor elg-
dighed og ihørdig Kraft, og blev her i flere etægt betruget for en stor
Bondehøding i Lindmön, og der har han seer not Kommanden
Gørdet, ejelt ham Virksomhed ligemeget i begge Stæder, der ell-
muen i Kommanden og seer var ligemeget i alle som pleget
af sin Stæde Bondesjeller, seer kaldet, fordi han spillede med
Almuen efter eget Tykke, men Resmus kom tilkort, som
Almuen Løden, idet at her ved et lumskeligt Gørdet, blev
Løden tilfænge, færd i etægt i Bergen, Dømt fra Livet og

rettels.

Årsmødet til Regent om Ruomers Mikkeltor.

Spørg om Memorial til Kong Frederik 8de fra Aar 1861 da det
steg sig her, at i Bergenhus Lov er en Allundredtørn Ruomers
Mikkeltor, som tilførs for Urolighed, efter Læge St. M. egen
nødvendige Befaling første Hverdag her sammen med noget fornyet
fond til Bergenhus, hvorefter i Dommene, hvilken Ruomers
med hems Partie beskriver for at være skadig, til Bidsatikkens blev
opskæren i Kommoden med Læstigeaten hos Almen, at de hvor
Konviktene lide Offensiv eller Ledskivelse, is heller holdt Sket-
te, eller Tugning med Tuden og Spivoren til et oppbeord Kong
ens Røttighed eller administratøren Røttel, for vi ved vore Distrikts
bægtede dem i under Menning, seer de og Rjorden, deres Uforstend, men
ikke deres Istigatoris; og efter som det ikke er det første, eller
eneste Gang, som Mikkeltor tilførs her noget befunden i flige
Læge, som Lægerne og Commisjonerne der i Lægenet samt
Andre liddt orfanet og bekjendt er, seer at det og for oss Coem-
pel og farlige Conspirationer skjedt billiget vordt at exemplarisk
skuffet. (se Samlingen 4de Bind pag 42; samt Nighedslov for
1861 pag 120, og L. Sæker Byggesag 2de Samling pag 127.)
Derfor skrevet Bondspillet i Regent, skuffte til Tuden
Tver Andersens Bondspil, seer fiold Regent, der som ved Tuden
seer Bondspillet seer det omhandlet Tid, og ikke i Kommoden.
Ovennævnte Ruomers Mikkeltor som der og seer her Ruomers
forkommer i Bæve omkring Aar 1821, som hvorefter seer bemeld-

te Mikkelt vil seer Herred, lige som at Nuveret Rossmis
her holdet sig som Kundonum i Altes indtil denne Dag, og her
de alle uvmorket sig frem for deres Samtidigede Tross, og de her
født et stort Vexel. - (Se ogsaa Vætnes Herles Administrations)